

ကလျာ (ဝိဇ္ဇာ-သိပ္ပံ)

“အနိစ္စအသွင်”ကို အမည်ပြောင်းလိုက်သော

ထိုနှစ်ယောက်၏နောက်ဆုံးနေ့

အခန်း တစ်

ပန်ခလုံ... သို့...

တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် ပြန်လာမှာ ပါဟု ‘ကိုနှင်းဝေ’မျှော်လင့်ထားသည့် အတိုင်းပင်...

သည် နေ့....

‘နှင်းဟေမန်ဦး’ပန်ခလုံသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာခဲ့ပါပြီ။

ကောင်းသောလာခြင်းဖြင့် မင်္ဂလာအပြန်ခရီးတော့မဟုတ်ပါ။

ကားပေါ်မှ ဆင်းဆင်းချင်း ခုံညားသော လှေကားကြီး ရှိရာကို ဆက်တိုက်လျှောက်ပြီး လှေကားအတိုင်း တက်သွားသည် ။

ပန်ခလုံ မိသားစုများအားလုံး သူ့ကို ရပ်စောင့် ကြိုဆိုမှန်းသိပါလျက် နှင့် မည်သူ့ကိုမျှ မကြည့်ပါဘဲ လှေကားထစ်များကို နင်းလျက် ခပ်သွက်သွက် အပေါ်သို့ တက်သွားသည် ။

နှင်းဟေမန်ဦး၏ နောက်မှ ကပ်လိုက်သွားသူက ကိုနှင်းဝေ...။

အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။

လှေကားထိပ်နှင့် တည့်တည့်ရှိ လှေကားသုံးထစ်စာ မြင့်ထားသော ခန်းမကျယ်ကြီး တစ်ခု ရှေ့တွင် နှင်းဟေမန်ဦး ရပ်လိုက်သည် ။

အမွှေးတိုင်များ ဆီမှ လွင့်လူနေသော မီးခိုးငွေ့တန်းက တစ်ခန်းလုံး မှိုင်းပျဝေသီနေသည် ကို ဇာခန်းဆီးများ ရှေ့မှ မြင်ရသည်။ ။

ခန်းမကျယ်၏ အလယ်တည့်တည့်တွင် မျိုးရိုးဂုဏ်သိက္ခာကို အစဉ် အလာအတိုင်း ထိန်းသိမ်း စွာဖြင့် ကျကျနန ပြင်ထားသော အလောင်း တစ်လောင်း။

နှင်းဟေမန်ဦး၏ ဖခင် 'ဦးအုပ်စိုး'၏ ရုပ်ကလာပ်။

နှင်းဟေမန်ဦးက အောက်နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းကိုက်လိုက်ပြီး ဇာ ခန်းဆီးကို မ၍ ဝင်သွား သည် ။

‘အို...’

သက်ရှိ ရုပ်သွင်နှင့် ခြားနားလွန်းနေသော ဖခင်ကြီး၏ သက်မဲ့ခန္ဓာ ကို ကြည့်ပြီး အလန့်လန့် အထိတ်ထိတ်ဖြင့် အော်လိုက်မိသည်။ ။

တစ်ကိုယ်လုံး မည်းညိုခြောက်ပြီး ပိန်လိုလွန်းလှသည်။ ။ ပန်ခလုံဂေ ဟာကြီး၏ ခေါင်းရင်း ခန်းမတွင် ခေါင်းချသွား၍ သာ ပန်ခလုံ၏ အရှင် သခင် ဦးအုပ်စိုးဟု မှတ်ယူရ၏။

သက်ရှိစဉ်က လှုပ်ရှားခဲ့သော ဦးအုပ်စိုး၏ ရုပ်ကြွင်းပါဟု ပြော၍ ပ င် ယုံနိုင်စရာ မရှိတော့။

နှင်းဟေမန်ဦးက ခေါင်းငုံ့ပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း ဒူးထောက်၍ ထိုင်ချ လိုက်သည်။ ။ ကန်တော့ပြီး ပြန်အမော့တွင် မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ကြည် များ ကြည်လဲ့ စိုဝိုင်းလာသည်။ ။

တစ်စက်မျှဖြင့် ကြွေကျမလာပါ။

နောက်သို့ ပြန်လှည့်ပြီး ဇာခန်းဆီးကို ကျော်လိုက်မိသည် နှင့်...

‘ဟေမန်’

နှစ်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာနေသော်လည်း ဘယ်သောအခါမျှ
မေ့ပျောက်သွားနိုင်မည် မဟုတ် သော အသံလှိုင်းတစ်ခု။

‘ကိုကို... ကိုနှင်းဝေ’

လှည့်မကြည့်ပါဘဲနှင့် နှင်းဟေမန်ဦးက သိမှတ်စွာ ရေရွတ်ပါ၏။

‘ဟေမန်... ဘယ်အခန်းမှာ နေမလဲဟင်...’

‘ဟေမန်ရဲ့ အခန်း မအားလို့ လား’

‘ဟေမန် ဒီအိမ်ကြီးက ထွက်သွားပြီးကတည်းက ဟေမန်အခန်းကို
ပိတ်ထားခဲ့တာပါ’

‘ဒါဖြင့် အဲဒီမှာ ပဲ ဟေမန် နေမယ်’

‘ဖြစ်ပါ့မလား’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘အားလုံး အောက်မှာ ပဲ နေကြတယ်လေ။ ဒါကလည်း ရှိသေးတယ်
မဟုတ်လား’

အလောင်းစင်သို့ ရည်ညွှန်းသည် ။

‘ဒါ ဟေမန်နဲ့ ဖေဖေပဲ’

‘ဟေမန် နေရဲတယ်ဆိုလည်း နေဖို့ ပြင်ဆင်ခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်။
ပစ္စည်းတွေ အပေါ်သယ်ခဲ့ ရမလား ဟေမန်’

‘စုကေ့စ် တစ်ခုနဲ့ ခြင်းတစ်လုံးပဲ ပါပါတယ်’

‘ဟေမန် ဒီကို ပြန်လာတာ မဟုတ်ဘူး လား’

‘အို... ဘာလို့ မေးရတာလဲ’

‘ခုဆို ဟေမန်ဟာ ပန်ခလုံရဲ့ အရှင်သခင်မ ဖြစ်နေပြီလေ’

‘ဒီလောက် ကျက်သရေ မင်္ဂလာမရှိတဲ့ အိမ်ကြီးမှာ ဟေမန် ပြန်နေမယ်လို့ များ ကိုကို ထင်လို့ လား’

‘ဪ ညီမလေးရယ်...’

‘ဒါနဲ့ ဖေဖေ ဆုံးတာ ကြာပြီ။ ဘာလို့ ဂူမသွင်းကြသေးတာလဲ’

‘ဟေမန်ကို စောင့်နေကြတာပါ’

‘မလိုပါဘူး၊ လုပ်သင့်တာကို လုပ်လိုက်ကြရောပေါ့။ လာရတဲ့ ခရီး အခက်အခဲလည်း သိသား နဲ့ ’

‘သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟေမန်နဲ့ ဆန္ဒအရပဲ လုပ်မှ ဖြစ်မယ်လို့ မေမေက ...’

‘အို... မပြောပါနဲ့ ...။ ဖေဖေ မိန်းမအကြောင်း ဟေမန် မကြားဘူးချင်ဘူး’

‘ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ အတူ အားလုံးကို ဟေမန် စိတ်နာနေဆဲပဲလားဟင်’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဒီထဲမှာ ကိုကိုရောပါတယ်လား’

‘ထိပ်ဆုံးကပေါ့။ ကိုကိုဟာ ဒေါ်မြမြချင်းတို့ အုပ်စုအတွက် ကိုယ်စားပြုသူပဲ။ ဟေမန်နဲ့ အပေါ်မှာ ...’

နှင်းဟေမန်ဦးက ကိုနှင်းဝေကို အကြည့်စိမ်းဖြင့် စိုက်ကြည့်ပြီး စကားကို ရပ်ပစ်လိုက်တော့ သည် ။

‘ကဲပါလေ... ခရီးပန်းလာပါတယ်။ အခန်းမှာ နားလိုက်ပါဦးနော်’

ကိုနှင်းဝေ ဦးဆောင်သည့်နောက်မှ လိုက်သွားရသည် ။ နှင်းဟေမန် ဦး၏ အခန်းက နောက်ဘက်အဆောင်၏ ထောင့်ဆုံးမှာ ဖြစ်၍ အသုဘ ပြင်ဆင်ထားရာ ပင်မအခန်းသို့ မမြင်သာ ပါ။

ကိုနှင်းဝေက သူ့ခါးမှ သော့တွဲထဲက သော့တစ်ချောင်းဖြင့် အခန်းကို ဖွင့်လှစ်လိုက်သည် ။

‘ဪ... အားလုံး အရင်အတိုင်းပါပဲလား’

‘ငါးနှစ်’

‘ဆိုတဲ့ ကာလတစ်လျှောက်လုံးမှာ ခုလိုပဲ နဂိုအတိုင်းရှိနေအောင် ကို ကို အမြဲ ကြည့်ရှုပြုပြင် ခဲ့ပါတယ် ဟေမန်’

‘ဒါပေမဲ့ ကိုကို ရုပ်ကတော့ ပြောင်းသွားတယ်’

အရင်ထက်စာလျှင် ရင့်ရော်ပိန်လိုသွားသော ကိုနှင်းဝေသို့ ယခုမှ အ သေအချာ ကြည့်ပြီး နှင်းဟေမန်ဦးက မှတ်ချက်ချလိုက်သည် ။

‘ဟုတ်ပါလိမ့်မယ် ဟေမန်။ အရာအားလုံးဟာ ပြောင်းလဲသွားပေမယ့် ကိုကိုရင်ထဲမှာ တော့ မပြောင်းမလဲ တည်ရှိဆဲပါကွယ်’

စားပွဲပေါ် ၊ နှင်းဟေမန်ဦးအတွက် ဂန္ဓာမာပြာနှင့် ကျောက်နှင်းဆီဖြူပွင့်များက ပန်းအိုး တွင်းမှာ လန်းလန်းလတ်လတ်။

သည် အခန်းမှာ နေဖြစ်ခဲ့လျှင် အဆင်သင့် အပန်းပြေစေရန် ရည်ရွယ်ထားဟန် တူပါ၏။

‘ဒါနဲ့ မင်းအုပ်စိုးရော’

‘သူလည်း အရင်အတိုင်းပါပဲ ဟေမန်’

‘ကျောင်းနေသေးလား’

‘ထွက်လိုက်ပါပြီ’

‘ဒီမှာ ... ကိုကို’

‘ပြောပါ ဟေမန်’

‘ကိုကို မေမေထိလို့ စိတ်ဆိုးချင် ဆိုးပါ။ ဟေမန် ဒေါ်မြမြချင်းနဲ့ မတွေ့ချင်ဘူး’

‘သူကတော့ ဦးအုပ်စိုးရဲ့ ဇနီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ အမွေကိစ္စပြောရ ဆိုရအောင် ဟေမန်ကို စောင့်နေတာပါ’

‘အို... မလိုပါဘူး’

‘ဟေမန် ဆန္ဒတော့ ပြောဦးမှ ပေါ့ကွယ်’

‘ဟေမန်ဆန္ဒရော ဘာပြောလို့ ရမှာ လဲ။ ဒီအိမ်မှာ ရှိတဲ့ ပစ္စည်းဆို တာတွေက ဟေမန်နဲ့ မဆိုင် တော့ဘူးလေ’

‘ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး ဟေမန်ရယ်’

‘ဒေါ်မြမြချင်းအကြောင်း မသိတာမှတ်လို့ ကိုကိုရာ...။ ဟေမန် ဘာမှ မပြောလိုဘူး။ အကုန်လုံးယူသွားကြပါ။ ဟေမန် ပိုင်ဆိုင်တာ ဒီ ပန်ခလုံ မဟုတ်လား။ မေမေ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ ပန်ခလုံ ခြံကြီးကို ဟေမန် ရရှိမယ် မဟုတ်လား’

‘ဒါပေါ့... ရရမှာ ပေါ့’

‘ဒါဆို ဟေမန် တစ်ယောက်တည်းပဲ ရယူပိုင်ဆိုင်ပြီးမှ ဟေမန် ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ချင် ပါတယ်’

‘ဟေမန်’

‘ပြော... ကိုကို’

‘ဟေမန် ဆိုလိုတာက ပန်ခလုံကနေ အားလုံး ဆင်းပေးရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား’

‘ဒီအတိုင်းပါပဲ’

ကိုနှင်းဝေ မျက်နှာပျက်သွားသည် ။ သူ့ သက်ပြင်းချသံကို သူ့ရင်ထဲမှာ သာ ပျောက်ဆုံးစေ သည် ။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ဟေမန်ရယ်။ ကိုကိုစိတ်ထဲမှာ တော့ အားလုံး သော အားလုံးဟာ အရင် အတိုင်းပါပဲလေ။ ကိုကိုအတွက် ကြားမှာ ခြား နားခဲ့တဲ့ ကာလများ စွာဆိုတာ ပျောက်ဆုံးနေပါတယ်။ ဟိုးအရင်ကအ တိုင်း ညီမလေး ငယ်ငယ်က အတိုင်းပါပဲဆိုတာလေးတော့ ယုံကြည်ပါ’

‘ဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့ တော့လေ’

‘ကိုကိုစကားကို မယုံကြည်နိုင်ဘူးလား ဟေမန်’

‘ဒီအိမ်ကြီးရယ်၊ ဒီအိမ်ကြီးက လူတွေရယ် အကြောင်းကို ဟေမန် ဘာမှ မတွေးချင်ဘူး။ မစဉ်းစားချင်ဘူး။ စောစောက ကိုကို ပြောသလိုပဲ ဟေမန်ကတော့ ဒီအုပ်စုကြီးနဲ့ ပတ်သက်ရတဲ့ နေ့ကစပြီး၊ ဒီနေ့အထိဆို တဲ့ အချိန်ကာလဆိုတာကို ဟေမန်ဘဝထဲက ထုတ်ပစ်ထားလိုက်ချင်တယ်။ ထုတ်ပစ်နိုင်အောင်လည်း ကြိုးစားနေပါတယ်’

‘ဟေမန်ရယ်...’

‘ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ မေမေဆုံးတဲ့ နေ့ကစပြီး ရရှိလာတဲ့ သော ကခရီးရှည်ကြီးကို မသိချင်၊ မတွေးချင် မရှိစေချင်တော့ဘူး ကိုကို”

နှင်းဟေမန်ဦး၏ အသံသည် မာန်နှင့်မို့ ထန်နေပါ၏။

‘ခုတောင် အန်တီဓမ္မာ’တို့ က ကိုယ့်အဖေတစ်ယောက်လုံးသေတာ
ဟေမန် သွားသင့်တယ် ဆိုလို့ မလာချင်ဘဲနဲ့ လာခဲ့ရတာ’

ကာလများ စွာဆီက အပြစ်မဲ့မျက်လုံးလေးနှင့် စကားနည်းခဲ့သော
ဟေမန်သည် ယခုအခါ တွင် လေးနက်နာကြည်းဖွယ် စကားများ စွာကို
ဆိုလျက် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောင်းလဲနေပုံကို ကိုနှင်းဝေ စိုက်ကြည့်၍ သာ
နေသည်။ ဘာမှ မပြောတော့။

‘ကဲ... ဟေမန် နားချင်ပြီ’

‘ကိုကို သွားပါ့မယ် ဟေမန်။ လိုအပ်တာတွေ ပို့ခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်’

‘ကောင်းပါပြီ’

ကိုနှင်းဝေသည် ခါးသီးနာကြည်းခြင်းများ ၏ အရှိန်ဟပ်နေသော နှ
င်းဟေမန်ဦး၏ မျက်နှာ တင်းတင်းမာမာလေးကိုပင် အကြင်နာ မျက်ဝ
န်းများ ဖြင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။

နဖူးပြေပြေ တစ်ချောင်းဆွဲ မျက်ခုံး ကုံးကုံးလေးနှင့် ရှုန်းလဲ့နေသော
မျက်လုံးဝိုင်း၊ နှာတံစင်းစင်း၊ နှုတ်ခမ်း ပြည့်ပြည့်ထူထူ၊ မေးချွန်းချွန်း
လေးနှင့် ငယ်ငယ်ကအတိုင်း ဖွေးနုဖြူ နေသော အသားရောင်နှင့် ညီမ
လေးဟေမန်သို့ ကြာမြင့်စွာကြည့်ပြီးမှ အခန်းတွင်းမှ လှည့်ထွက် လာခဲ့
ပါသည်။

က ့ နှ င်းဝေ မှာ တံခါးကိုဆွဲပိတ်ပြီးကာမှ ရုတ်တရက်
ပြန်တွန်းလိုက်ပြီး...

‘ဟိုဓာတ်ပုံကြီး အောက်တည့်တည့်မှာ ဘဲလ်တပ်တားတယ် ဟေမန်
။ အဲဒါ မြေတိုက်ခန်းမှာ ရှိတဲ့ ကိုကိုရဲ့ အခန်းတစ်ခုတည်းနဲ့ ဆက်သွယ်
ထားတာ။ ဘယ်သူမှ မကြားသာဘူး။ အရေး အကြောင်းရှိရင်

ဘဲလ်နှိပ်ပြီး ခေါ်လိုက်နော်။

‘ဟင်...’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အားလုံးကို သတိထားနေပါ ဟေမန်၊ ဒါပါပဲ။ ကိုကို သွားမယ် ညီမလေး’

တံခါး သော့ကျသွားလေပြီ။

အတွင်းမှ သာ ဖွင့်၍ ရသည် ။ အပြင်မှ ဘယ်သူမှ ဖွင့်မရသည့် တံခါးဖြစ်ကြောင်း ဟေမန် အခန်းမို့ ဟေမန် သိနေပြီးသားပါ။

‘တံခါးသော့လည်း တောင်းမထားမိလိုက်မိဘူး။ အခန်းတိုင်းရဲ့ သော့ကို ကိုကို ကိုနှင်းဝေ ကိုင်ထားပါလား။ အချိန်မရွေး သူ ငါ့အခန်း ကို လာဖွင့်လို့ ရနိုင်မှာ ပဲ’

စိုးထိတ် အတွေးများကို ရပ်ဆိုင်းပစ်လိုက်ပြီး၊ ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင် နေရာမှ ထလိုက်သည် ။ ဘလောက်စံဝါ ခါးရှည်ကို မတင်ပြီး ထဘီနက် ကို ခပ်တင်းတင်း ပြင်ဝတ်ရင်း အခန်း၏ ခေါင်းရင်း ဘက်သို့ လျှောက် သွားသည် ။

ရှည်လွယ်မြင့်မြတ်သော အရပ်သို့ လိုက်ဖက်သော သွက်လက်ထက်မြက်သည့် ခြေလှမ်းများ ဖြင့် အခန်း၏ ခေါင်းရင်းထိပ် သို့ သွားပြီး ပြတင်းတံခါးကို လှစ်ဖွင့်လိုက်သည် ။

ကျယ်ပြန့်လွန်းသော ခြံဝင်း၏ အပြင်ဘက်တွင် အဖြူရောင် ဖျော့နေ သော အုတ်ဂူ ညိုညို ပုံပုံလေးကို အပေါ်စီးမှ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည် နှင့်

...

အခန်းထိပ်မှာ ချိတ်ဆွဲထားသော အလျားလေးပေ၊ အနံသုံးပေမျှရှိသ ည့် ဆီဆေး ပန်းချီ ကားချပ်ကြီးကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်မိသည် ။

ဒေါ်စောစန္ဒာ

အသက်၃၅ နှစ်တွင် ကွယ်လွန်သည်။ ။

နှင်းဟေမန်ဦးသည် ဆီဆေး ပန်းချီကားချပ်ကြီးရှိရာသို့ နှေးလေးသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ချဉ်းကပ်သွားသည်။ ။

ကတ္တီပါနီနီ ခင်းထားသော ညောင်စောင်းပေါ်တွင် ရင့်ကျက်ငြိမ်သက်သော မျက်နှာထားနှင့် ရွှရွလေး ထိုင်နေသည့်ပုံ...

ရင်စေ့ အင်္ကျီဖြူ၊ ရွှေနားရစ်များ ပါသည့် ထဘီနီနီ၊ ရွှေချည်ထိုး ပဝါ ပါးလေးကို လက်ယာ ဘက် ပခုံးထက်တွင် သာတင်ပြီး ရှေ့နောက် ချထားသည်။ ။ မဟာနဖူး ပြောင်ပြောင် ဆံထုံးမြင့်မြင့်နှင့် ကျက်သရေ မင်္ဂလာ ရှိလိုက်ပါဘိသည့် မျက်နှာ...

ခေါင်းမှ ဆံထိုး၊ နားကပ်၊ လည်ကပ်၊ လည်ဆွဲ၊ လက်စွပ်၊ ပတ်လည် လက်ကောက် အဆင့် ဆင့်များ အားလုံး အနီရောင်ချည်းသာ။

တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ပတ္တမြားစစ်စစ် လက်ဝတ်ရတနာများ ပါ။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် လက်ရှိ ပစ္စုပ္ပန် ပျောက်ဆုံးစွာ အတွေးကမ္ဘာ၌ နစ်နေတတ်သော လူသား တို့ ထိုင်ငေးနေလျှင် အရပ်နှင့်တူနေတတ်သည်။ ။

ယခု ပန်းချီကားသည် မူ သက်ရှိကိုယ်တိုင် ထိုင်နေသည် သို့ပင် အသက်ဝင်လှသည်။ ။

ကြည်လင်သော အပြုံးမျက်ဝန်းနှင့် လှမ်းကြည့်နေပြီး ယခုပင် ထိုင်ရာက ထခါနီးဆဲဆဲ ပုသဏ္ဌာန်မျိုးပါ။

ပန်ချီကားထဲမှ ထပြီး ထွက်လာတော့မည်လားဟု မြင်ရသူတိုင်း ထ

ငြိမ်မိအောင် အသက် ဝင်စေလှသော ရောင်စုံဆီဆေး
ပန်းချီကားချပ်ကြီး ရှေ့မှာ ရပ်လျက်...

‘မယ်မယ့်ကို သမီး သနားတယ်’

‘နှမြောတယ်... တမ်းတတယ်... အောက်မေ့တယ် မယ်မယ်ရယ်’

နှင်းဟေမန်ဦး၏ မျက်ဝန်းအိမ်မှ မျက်ရည်တို့
လိမ့်ဆင်းကြွေကျလေပြီ။

နှစ်ကာလ များ စွာဆီက သေဆုံး ကွယ်လွန်ခဲ့လေသော ချစ်မိခင်အ
တွက် မျက်ရည်သည် မခန်းခြောက်နိုင်သေးပါလား။

ယခု လောလောလတ်လတ် ရုပ်ကလာပ်ကို ပြင်ဆင်ထားဆဲ
ဖခင်ကြီး ဦးအုပ်စိုး အတွက်မူ...

နှင်းဟေမန်ဦး၏ မျက်ရည်တို့ ဝေရုံသာ၊ မကြွေခဲ့ပါ။

အခန်း နှစ်

‘ဘယ်သူလဲ’

‘ခမ်းနွဲ့ပါ’

‘ဝင်ခဲ့လေ’

‘တံခါးဖွင့်လို့ မရပါ’

ဪ... ဟုတ်သားပဲ ဟူသောအသိဖြင့် ကျွန်းတံခါးချပ်တွင် တပ်ထားသော ကြေးဘုကြီးကို လှည့်ပြီး ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ။

သူ့လက်ထဲတွင် ဗန်းတစ်ချပ်... စားစရာများ အစုံအလင်...

သူ့နောက်တွင် ကောင်လေးတစ်ယောက်။ နှင်းဟေမန်ဦး၏ သေတ္တာနှင့် ပလတ်စတစ်ခြင်း တစ်လုံးကို သယ်မယူဆောင်လာသည်။ ။

ဒေါ်ခမ်းနွဲ့က သူ့လက်မှ ဗန်းကိုယူပြီး စားပွဲပေါ်တင်လိုက်၏။ ပြီးမှ ကောင်လေးလက်မှ ပစ္စည်းနှစ်ခုကို သူ ဆွဲယူပြီး နေသားတကျ နေရာချသည်။ ။

ကောင်လေးကို အခန်းတွင်းသို့ မဝင်စေ...

နှင်းဟေမန်ဦးအတွက် မျက်နှာသစ်ဖြစ်နေသော အသက်ဆယ့်ခုနှစ်နှစ်ခန့်အရွယ် ကောင်လေး သည် အခန်းကိုရော နှင်းဟေမန်သို့ပါ စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်ရှုနေပါ၍ ...

‘ဟဲ့... အမောင်... သွားတော့လေ။ ဘာကြည့်နေတာလဲ’

ဒေါ်ခမ်းနွဲ့က ဒေါ်မာန်ဝင့်သော မျက်ဝန်းနှင့်ကြည့်ပြီး ဟိန်းဟောက် သည့် စကားမဆုံးမီ အမောင်ဆိုသော ကောင်လေး လှစ်ခနဲ ကွယ်ပျောက် ထွက်ပြေးသွားတော့၏။

‘နေကောင်းရဲ့ လား ဟေမန်ရယ်။ မတွေ့ရတာလည်း ကြာလှပြီ။ လွမ်းလိုက်တာ မပြောပါနဲ့ တော့’

အမောင်ဆိုသော ကောင်လေးသို့ ပြောသော လေသံ ကြည့်သော အကြည့်နှင့် သွင်သွင် ခြားနားသော လေပြည်သွေးစကားဖြင့် လွမ်းဟန် ဆင်ထားသော မျက်ဝန်းများ နှင့် ဒေါ်ခမ်းနွဲ့...။

‘မမစောခေမာတို့ နေကောင်းပါရဲ့ လား’

‘ကောင်းပါတယ် ဒေါ်ခမ်းနွဲ့’

‘ခမ်းနွဲ့ အားလုံးကို သတိရပါတယ်’

ဒေါ်ခမ်းနွဲ့သည် အပြင်သို့တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

‘မမမြက မေးခိုင်းပါတယ်။ ဒီညမှာ ဆွေးနွေးပွဲ စနိုင်ပါသလားတဲ့ ’

‘ဘာကိစ္စလဲ’

‘ဪ... ဟိုအလောင်းကြီးကို သဂြိုဟ်ဖို့ ကအစ အားလုံးပေါ့’

‘ဟာ... သိတဲ့ အတိုင်း လမ်းက သိပ်ဆိုးတော့ လူလည်း အရိုးအသား မကြေရုံ လာခဲ့ရတာ။ ပြီးတော့ ဟေမန် သိပ်စိတ်ညစ်နေတယ်။ လောလောဆယ် ဘယ်သူနဲ့ မတွေ့ချင်သေးဘူး’

‘မင်းအုပ်စိုးကတော့ မျှော်နေရှာပါတယ်’

‘မောင်လေး’ဆိုသော သံယောဇဉ်ကြောင့် နှင်းဟေမန်ဦး တစ်ချက်

ငြိမ်တွေသွားပြီးမှ ...

‘ဟာ... ဒီတစ်ည လုံးဝ နားလိုက်ချင်တယ်။ မနက်မှ ပဲ အားလုံးနဲ့ ဆုံ တော့မယ်’

ဒေါ်ခမ်းနွဲ့ ဘာမှ မပြောဝံ့တော့သလို တစ်ချက်ငြိမ်သွားပြီးမှ ဗန်းပေါ် အဝတ်ပါးလေးကို လှုပ်လိုက်ပြီး ပေါင်မုန့်၊ ထောပတ်၊ အသားနှင့် သစ်သီးဖျော်ရည်ကို ချပေးသည်။ ။

‘နောက်ဖေး ရေချိုးခန်းထဲမှာ ရေနွေးပါ အသင့်ပြင်ထားပါတယ်။ ရေချိုးချင်ရင်...’

‘အင်း... အင်း’

‘ဘာခိုင်းစရာရှိသေးလဲ’

‘မရှိပါဘူး’

ဒေါ်ခမ်းနွဲ့သည် လေးလေးကန်ကန် ထွက်သွားပြီးမှ ပြန်လှည့်လာသည်။ ။

‘အပေါ်မှာ နေရတာ မကြောက်ဘူးလားဟင်’

‘ဘာလို့ ကြောက်ရမှာ လဲ။ ဒီပန်ခလုံဟာ ဟေမန် မွေးခဲ့တဲ့ အိမ်။ ဟေမန် ပိုင်နေဆဲ အိမ်ပဲ’

‘ဟိုဟာကြီးကလည်း ဂူမသွင်းရသေးဘူး...။ ပြီးတော့လည်း ...’

‘ပြောလေ... ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လို့ လဲ’

‘ပြီးတော့ အရင်သေပြီးသား လူတွေရဲ့ ဝိညာဉ်ကလည်း ...’

‘ဒေါ်ခမ်းနွဲ့’

နှင်းဟေမန်ဦးက လှမ်းအော်လိုက်၍ ဒေါ်ခမ်းနွဲ့ တုန်သွားသည်။ ။

‘ဟေမန်ကို ဘယ်သူမှ ခြောက်လို့ မရဘူး သိလား’

‘ခြောက်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ကြောက်လို့ ပြောတာပါ’

ဒေါ်ခမ်းနွဲ့၏ မုသားမဲ့ စကားဖြစ်ကြောင်း ကြောင်စီစီမျက်ဝန်းက ထောက်ခံနေသည်။ ။

နှစ်ယောက်လုံး ငြိမ်သက်နေကြချိန်တွင် ခြေသံပြင်းပြင်းနင်းလျက် ပြေးလာနေသော အသံကို ကြားရ၍ နှစ်ယောက်လုံး အခန်းဝဆီသို့ ပြိုင်တူ ကြည့်လိုက်မိစဉ်...

‘မမ...မမ... မမဟေမန်’

အားနွဲ့ ပိန်သွယ်လွန်းသော ကိုယ်နေဟန် ယိမ်းယိမ်းယိုင်ယိုင် တစ်ဆက်တည်း အခန်းတွင်း သို့ ပြေးဝင် လာပြီး နှင်းဟေမန်ဦးကို ပြေးဖက်လိုက်သည်။ ။

ပြီးတော့ တဖြည်းဖြည်းချင်း ဖြေလျှော့ကာ သူ့လက်အစုံက အောက်သို့ လျှောချသွား၍ ခူးထောက်လျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ ။ နှင်းဟေမန်ဦး၏ ခြေအစုံကိုမူ ဖက်တွယ်လျက်...

‘ဟင်... မင်းမင်း... မောင်လေး... မင်းအုပ်စိုး’

‘မမဟေမန်ရယ်...’

‘အို...ဘာလို့ ငိုတာလဲ။ လာလာ ... ထ... ဒီမှာ ထိုင်လေ’

နှင်းဟေမန်ဦးကိုယ်တိုင် သူ့ကို အားနှင့် ဆွဲယူ ထူမရသည်။ ။

မင်းအုပ်စိုးဆိုသော မင်းမင်းသည် နှင်းဟေမန်ဦး ဖေဖေ ဦးအုပ်စိုး၏ သား၊ ဖအေတူ မအေကွဲ မောင်လေး အရင်းပါ။ ။

‘အို... မငိုနဲ့ လေ... ယောက်ျားပဲကွာ’

‘ယောက်ျားပေမယ့် အဖေက သေပြီဗျ။ မမကလည်း မင်းမင်းကို မ... မတွေ့ချင်တော့ဘူး ဆို’

မင်းအုပ်စိုး ငိုပြန်လေပြီ။

‘မတွေ့ချင်လို့ လည်း မဖြစ်ပါဘူး မောင်လေးရယ်...။’

‘မတွေ့ဘဲလည်း နေလို့ မရပါဘူး။ ပန်ခလုံတောင် မမပြန်လာမှာ ပဲ လေ။ ကဲကဲ... တိတ်စမ်း ပါဦး’

ဖွေးဖျော့ ပိန်လို့လွန်းနေသော မောင်လေးမှာ ကျန်းမာရေးလည်း ကောင်းပုံမရ။ ဖခင်က လည်း ဆုံးစမို့၊ အားငယ်စိတ် ဝင်နေချိန်မှာ တစ်ဦးတည်းသော သူ၏ အစ်မဖြစ်သူကလည်း ဥပေက္ခာ ပြုလေပြီဟု ထင်မြင်ဝမ်းနည်းနေပုံရ၏။

‘ဒီအိမ်ပြန် လာပြီး၊ ဒီက လူတွေနဲ့ မတွေ့ချင်ဘူး။ ဒီနေ့ည မဆွေးနွေးနိုင်သေးဘူး။ ဘယ်သူနဲ့ မှ လည်း မတွေ့ချင်ဘဲ တစ်ယောက်တည်း ဒီတစ်ညလုံးနေမယ်ဆိုတာတော့ သဘာဝမကျ ဘူးဆိုတာ မမ ဟေမန် သိပါတယ်’

‘မမရယ်’

‘ခရီးကလည်း ပန်းလာတယ်...။ ဒီ အိမ်ကြီးကိုလည်း ပြန်ရောက်လာတဲ့ အခါ ရင်ထဲမှာ အနာဟောင်းတွေ၊ နာကြည်းစရာတွေ ပြန်ပေါ်လာလို့ ရုတ်တရက် ဘယ်သူနဲ့ မှ မတွေ့ချင်တာပါ’

‘မေမေ့ကို မမဟေမန် သိပ်စိတ်နာနေတုန်းပဲလားဟင်...

‘အင်း... အပါအဝင် အားလုံးကိုပဲပေါ့၊ မောင်လေးရယ်... ပြောရမယ်

ဆိုရင် ဖေဖေကိုတောင် ဖခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကြေကွဲရတာကလွဲလို့ မယ်မယ် ဆုံးတုန်းကလို ရင်ထဲမှာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ မခံစားရဘူး။ ဒါ မဟေမန် အမှန်ကို ပြောမိတာပါ။ ဖေဖေဟာ မမပေါ်မှာ ရက်စက်ခဲ့တာ မောင်လေး အသိပဲ’

‘ဒေါ်ခမ်းနွဲ့ အပြင်ထွက်ပါ။ ဟေမန်တို့ မောင်နှမချင်း ပြောစရာရှိတယ်’

မင်းအုပ်စိုးက ဒေါ်ခမ်းနွဲ့သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ကိုသာ မြင်ရသည် ။ ဒေါ်ခမ်းနွဲ့က မင်းအုပ်စိုးသို့ မည်သည့်သင်္ကေတ ပြလိုက်သည် ကို နှင်းဟေမန်ဦး မမြင်ရ။

‘သူ ရှိပါစေ မမဟေမန်၊ တော်တော်ကြာ သူတို့ က တစ်မျိုးထင်နေကြမှာ ’

‘ဟင်... ဘယ်သူလဲ သူတို့ ဆိုတာ...’

‘တစ်အိမ်လုံးပေါ့။ အစ်ကိုနှင်းဝေတို့ က အစပေါ့’

စိတ်ပျက်ခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်း၊ လာမိတာ မှားလေခြင်းစသော ခံစားမှုတို့ တစ်ပြိုင်တည်း ဖြစ်ထွန်းလာတော့သည် ။

‘မမဟေမန် ကျွန်တော့်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ နော်’

မင်းအုပ်စိုးမှာ အရာအရာတိုင်းကို လန့်ကြောက် စိုးရိမ်နေဟန်ဖြင့် မျက်နှာငယ်လေးနှင့် တောင်းပန်သည် ။

‘မောင်လေး နေကောင်းရဲ့ လား’

မင်းအုပ်စိုးက ဘာမှ မပြောမီ...

‘မကောင်းဘူးလေ။ တောထဲလိုက်သွားပြီး ငှက်ဖျားမိလာတယ်။

မကြာခဏ ငှက်ဖျားတက် ရတဲ့ အထဲ တလောက တိုက်ဖို့ကရောဂါဖြစ် လို့ အစားမစားရတော့ ရုပ်သာ ကြည့်တော့။ ပိန်ပြီး ဖြူဖျော့နေတာပဲ’

ဒေါ်ခမ်းနွဲ့က သွက်သွက်လက်လက် ဝင်ဖြေသည် ။

ဒေါ်ခမ်းနွဲ့မှာ နှင်းဟေမန်ဦး၏ မိခင်လက်ထက်မှ စ၍ အိမ်ဖော်အဖြစ်နှင့် သူမိခင်က ပေး၍ အပိုင်မွေးထားခဲ့သူ ဖြစ်သည် ။ ‘မိုင်းဖြတ်’ဘက်ကဟု သာ သိရသည် ။ နှင်းဟေမန်ဦး ဤပန်ခလုံမှ ထွက်သွားရသည့် အချိန်အထိ ဒေါ်ခမ်းနွဲ့နှင့် ပတ်သက်သော သူ့နောက်ကြောင်းဘဝ ပျောက်ဆုံး နေသော မိန်းမအဖြစ်နှင့် ကျိုးနွံစွာ ရှိခဲ့ရာမှ ...

ယခုတော့ ဒေါ်ခမ်းနွဲ့သည် ဤအိမ်၏ အရေးပါ အရာရောက်သူတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေ ချေပြီ။ မောင်နှမနှစ်ယောက်၏ ကိုယ်စား ကြားဝင်၍ စကားပြောပေးနေရသော အဆင့်သို့ တိုးမြှင့်နေ ပြီဖြစ်ကြောင်း အံ့ဩစွာ တွေ့ရပေသည် ။

‘မေမေ... မေမေက သိချင်နေတယ်။ ဒီအလောင်းကြီးကို ဘယ်တော့ သဂြိုဟ်မှာ လဲတဲ့ ’

‘မောင်လေး မေမေ ဒေါ်မြမြချင်းနဲ့ က ပိုပြီး သက်ဆိုင်တယ် မဟုတ်လား’

‘ဒါပေမဲ့ မမလာမှ ဂူသွင်းသဂြိုဟ်မယ်ဆိုပြီး ဆေးထိုးထားတယ်လေ ။ အလောင်းစင်ကြီး ပြင်ပြီး စောင့်နေတာ ဆယ့်တစ်ရက်ရှိပြီ’

‘ဟေမန်လည်း သိသိချင်း လာတာပဲ။ ဒီအရပ်က ဝေးခေါင်လွန်းတော့ အကြောင်းကြားစာနဲ့ လာရချိန်က အချိန် သိပ်ကုန်သွားတယ်လေ’

‘ဒါဖြင့် ဘယ်တော့ ဂူသွင်းမလဲ’

‘ကြိုက်တဲ့ အချိန် လုပ်ကြပေါ့၊ အကောင်းဆုံးကတော့ နက်ဖြန်ပဲ သဂြိုဟ်လိုက်ပါ’

‘မမဟေမန် ဖေဖေကို ဝအောင် ကြည့်ပြီးပြီလား’

‘သိပ်မလိုပါဘူး မောင်လေးရယ်။ ဖေဖေကိုယ်တိုင် မမဟေမန်ကို မကြည့်နိုင်ပါဘူး ဆိုလို့ မမဟေမန် ဒီပန်ခလုံကို လုံးဝ ပြန်မလာဘဲ နေခဲ့ရတာ’

‘ဒါပေမဲ့ သေပြီပဲဗျာ၊ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ဝအောင် ကြည့်ဦးမှ ပေါ့’

‘ရုပ်ပျက်နေပြီလေ..’

‘ဟုတ်တယ်။ ဆေးထိုးထားတော့ မည်းခြောက်ကျသွားတယ်’

‘မမဟေမန် ဒီအခန်းမှာ နေမလို့ လား။ မကြောက်ဘူးလား’

‘နှစ်ပေါင်းများစွာနေလာခဲ့တဲ့ ကိုယ်ပိုင်အခန်းလေးမှာ ပဲ မမနေချင်တယ်ကွယ်။ အောက်ထပ် ကလူတွေနဲ့ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်တာထက် မေမေရဲ့ ပုံတူ ပန်ချီကြီးရှိတဲ့ အခန်းမို့ မေမေရဲ့ နွေးထွေးတဲ့ အငွေ့အသက်ကလေးတွေ ရှိနေဆဲလို့ ခံစားရတာမို့ ဒီအခန်းမှာ ပဲ နေချင်မိတယ်’

‘ဒါဖြင့် ဒေါ်ခမ်းနဲ့ မမဟေမန်နဲ့ အတူ လာအိပ်ပေးလိုက်ပေါ့’

‘အမယ်လေး... မလုပ်ပါနဲ့ ... မလုပ်ပါနဲ့ ...၊ ဟိုဟာကြီးနဲ့ ကြောက်လို့ အသက်ထွက်ရပါလိမ့် မယ်’

‘ဒေါ်ခမ်းနဲ့ကလွဲလို့ ဘယ်သူအိပ်မှာ လဲ’

‘နေစမ်းပါစေ မောင်လေး။ မမဟေမန်မှာ ကြောက်စိတ်မရှိပါဘူး။ ပြီးတော့ ဝိညာဉ်တို့ တစ္ဆေသရဲတို့ ဆိုတာလည်း မယုံဘူး’

‘ဝိညာဉ်... အမယ်လေး... မကျွတ်တဲ့ ဝိညာဉ်တွေ ဒီခြံမှာ အများကြီး

ပဲတဲ့ ’

ဒေါ်ခမ်းနွဲ့က ကြက်သီးမွေးညင်း ထလာဟန်ဖြင့် တွန့်တုန်စွာ ပြော
လိုက်သည်။ ။

‘အဲဒီစကားမျိုးတွေ ဟေမန့်ကို လာမပြောစမ်းပါနဲ့ ...’

‘ကဲ... ကဲ... သွားကြရအောင် ဒေါ်ခမ်းနွဲ့ရယ်... ဒီမှာ မမဟေမန့်’

‘ပြော... မောင်လေး...’

‘အစစ အရာရာ သတိနဲ့ တော့ နေပါနော်’

အခန်း သုံး

ခိုတစ်ကောင် အော်ညည်းနေသည့် အသံမျိုးလို ပထမ စတင်ကြားရသည်။ ။

အိပ်ပျော်လိုက်၊ သတိဝင်လိုက်နှင့်မို့ မကြားရတစ်ချက် ကြားရတစ်ချက်။

မှန်တံခါးသို့ သစ်ကိုင်းခြောက်များ ၏ ထိပွတ်သံက တဂျစ်ဂျစ် မြည်နေသည်။ ။

ပြင်ပတွင် လေတိုက်သံသည် ဝိညာဉ်တို့ အော်ညည်းသံလို ချောက်ချားဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ ။

လေတိုက်နှုန်းပြင်းလွန်းမှုကြောင့်လားမသိ။ မြင်းဇောင်းဆီမှ မြင်းကြီး၏ ဟီသံက စူးစူး ဝါးဝါး ကြားရ၍ နှင်းဟေမန်ဦး လုံးဝ နိုးကြားလာသည်။ ။

စားပွဲပေါ်မှ ဖန်မီးအိမ်သည် တံခါးကြားမှ တိုးဝင်လာသော လေကြောင့် ယိမ်းနွဲ့နေ၏။ အလင်း၏ မတည်ငြိမ်မှုကြောင့် ထင်နေသော အရိပ်တိုင်းသည် ယိမ်းထိုး ရွေ့လျားနေကြသည်။ ။

... ဟီး... ဟီး’

... ဟင်း’

အော်ညည်းသံ ပီပီသသ။

မြင်းစောင်းဆီမှ မဟုတ်။

နှင်းဟေမန်ဦး ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည် ။

... အင်း... ဟင်း... ဟင်း’

ဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားနေရသူ၏ မချိမဆံ့ ညည်းညူသံကြောင့်...

နှင်းဟေမန်ဦး ဇာခြင်ထောင်မှ ဖွင့်ထွက်လိုက်သည် ။ ခုတင်အောက် ကျွန်းကြမ်းပြင်တွင် ခြင်ထောင်မဲ့ အိပ်စက်နေကြသော မိန်းကလေးနှစ်ဦးသို့...

... ဟေး... ထကြစမ်း’

‘ထကြစမ်း၊ ဘာသံလဲ... နားထောင်စမ်း’

ကိုနှင်းဝေ ပို့ပေးထားသော အဖော်မိန်းကလေးနှစ်ယောက်လုံး ဘယ်သူ့ကိုမှ နှိုး၍ မရ။ ကိုနှင်းဝေ၏ အရေးပေါ်လျှပ်စစ်ခေါင်းလောင်းကို လည်း နှိပ်ရန် သတိမရ။ ရသည့်တိုင်လည်း ‘မီးပျက်နေ၍ မြည်မည်မဟုတ်။’

... ဟင်း... ဟင်း... အင်း’

အော်ညည်းသံက ထပ်ဆင့် နီးကပ်လာသည် ။

... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ထကြစမ်းပါ’

စိတ်မရှည်တော့သဖြင့် ဆွဲထူလိုက်သော်လည်း အသက်ရှူနေရုံမှ တစ်ပါး အသေတစ်ယောက် လို ငြိမ်သက် နှစ်ခြိုက်လွန်းစွာ အိပ်မောကျနေသည် ။

ဟိုဘက်က တစ်ယောက်ကို လှုပ်၍ နှိုးသော်လည်း မရ။ သည် အတို

င်း မလှုပ်မယှက်။

... ခက်တော့တာပဲ။ အရေးထဲ သူတို့ ကလည်း ... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ လုံးဝ နှိုးမရပါ လား’

ဖန်မီးအိမ်၏ မီးစာကို မြှင့်လိုက်သည် ။ အိမ်ဖော်မိန်းကလေးနှစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို မြင်သာအောင် အနီးကပ်မီးအိမ်ကို မြှောက်ကြည့်လိုက်သောအခါ...

ငါထင်သလို အိပ်ချင်ယောက်ဆောင်နေတာ မဟုတ်ဘူး ။ သူတို့ တကယ့်ကို နှိုးမရအောင် အိပ်ပျော်နေကြတာပါလား။ ဟော... အပြင်က...

... ဟီး... ဟင်... ဟင်... အင်း’

အော်ညည်းသံက ပိုမို နီးကပ် ပီပြင်လာသည် ။

...’

...’

နှင်းဟေမန်ဦးမှာ သူ့ခေါင်းအုံးအောက်မှ စလင်းဘက်တို့ လက်တစ်ဖက်နှင့် ဆွဲယူလိုက် သည် ။ တစ်ဖက်မှ မီးအိမ်ကိုင်လျက်နှင့်ပင် အိတ်ထဲမှ လိုင်စင်နှင့် ကိုင်ဆောင်လာသော မိန်းမကိုင် မှော်ဇာသေနတ်အပြားလေးကို ဆွဲယူပြီး တံခါးဖွင့်လျက် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့တော့သည် ။

... ဟင်း... ဟင်း’

ဆိုသော အော်ညည်းသံက အိပ်ခန်းတွင်းမှာ တုန်းကလောက် မကျယ်လောင်တော့...။

... ဘယ်သူလဲဟင်’

ဘာသံမှ မကြားရ...

နှင်းဟေမန်ဦးသည် မီးအိမ်ကို မြှောက်လျက် အမှောင်ထဲတွင် တရွေ့
ရွေ့ လျှောက်လာသည်။ ။

ရင်မှာ တဒိတ်ဒိတ်...

အနောက်ဘက်ဆောင်မှ ကွေ့ထွက်ပြီး ခန်းမကျယ်ဘက် အကူးတွင်
...

... အမယ်လေး...’

လေပြင်းရှိန်ကြောင့် မီးအိမ် ငြိမ်းသွားလေပြီ’

အားလုံး ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်သွားချိန်တွင် ...

... အား.... ဟီး... ဟီး’

အော်ညည်းသံကြီးက ပီသလာပြန်သည်။ ။

နှင်းဟေမန်ဦးမှာ မီးအိမ်ကို ကြမ်းပြင်မှာ ချပြီး အခန်းတွင်း ပြန်ပြေး
ရမလား၊ အောက်ထပ် ဆင်းပြေးရမလား မဝေခွဲနိုင်မီမှာ ပင် မျက်လုံး
က အမှောင်တွင်းမှာ ကျင့်သားရသွားသည်။ ။

အနီးတွင် မည်းမည်းမှောင်မှောင်နေသော်လည်း ရှေ့ဘက်တွင် ဖြာထွက်
နေသော အလင်းရောင် ခပ်မှုန်မှုန်လေးကို လှမ်းမြင်လိုက်သဖြင့် ရုတ်
တရက် အားတက်ပြီး ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် အလင်းရောင်ရှိရာဘက်
သို့ ဆက်လျှောက်၍ ရောက်ခါနီးဆဲဆဲတွင် မှ ...

... ဒါ... ဒါ... ဟိုအခန်းပါလား’

လှမ်းမြင်ရသော နေရာရောက်လေမှ ခြေလှမ်းက နှေးလေးသည်။ ။

သေနတ်ကို ကျစ်ကျစ် ဆုပ်လျက် တစ်လှမ်းချင်းတိုးပြီး ရင်မဆိုင်ရဲသော်
လည်း ဖခင်ကြီး၏ အလောင်းထားရှိရာ အခန်းသို့ ပင် မျက်ဝန်းအဝိုင်း
သားနှင့် ချောက်ချောက်ချားချား ကြည့်ရင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း လှေကား
ဆီသို့ အရောက် လှမ်းနေဆဲ...

... ဟင်း... ဟီး... ဟီး’

အနီးကပ် အော်ညည်းသံ။

... အော်... အော်နေတာ ဒီအခန်းကပါလား’

ဇာခန်းဆီး နောက်ဆီမှ မှေးမှုန်သော အလင်းရောင်အောက်တွင် ညို
ခြောက်နေသော အလောင်းကြီးမှာ စန့်စန့်ကြီး ပက်လက်လန်လျက်မှ
...

... မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး .. သွား... သွား...’

ကြောက်လန့်လွန်း၍ ကြိုးအော်သော်လည်း အသံတိမ်၍ ပျာနေသ
ည် ။ မကျယ်လောင်လှ။

ပက်လက်အလောင်းကြီးသည် တောင့်တောင့်ကြီးအတိုင်းပင် ခေါင်း
ပိုင်းမှ စ၍ ထောင်မ လာသည် ။

... သွား... အား...’

‘အလောင်းကောင်ကြီး ထ လာပြီ’

ဆိုသော အသိစိတ်သာ လွှမ်းမိုးလျက်...

တစ်ကိုယ်လုံး ဇောချွေးများ ပြန်၍ ဆတ်ဆတ်တုန်နေဆဲ...

... ဟီး... ဟင်း...’

အလောင်းကောင်ကြီးမှာ ငုတ်တုတ်ထထိုင်ပြီး နှင်းဟေမန်ဦးဘက်

သို့ အလှည့်တွင် ...

ဖခင်ဆိုသော အသိမဲ့သွားလေပြီ...။

... သွား... သွား... မလာနဲ့ ... မလာနဲ့ ’

ကြိုးအော်လျက် နောက်ဘက်သို့ ဆုတ်ရင်းက လက်တွင်းမှ သေနတ်
ကို မောင်းတင်ပြီး ပစ်ချလိုက်တော့သည်။ ။

တစ်ချိန်တည်းမှာ ပင် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်သည် တွ
င် ...

... ဒိုင်း’

ဆိုသော သေနတ်သံ တစ်ချက်ဆင့်၍ ထွက် လာပြီးသည် နှင့် တစ်
ဆက်တည်း...

ဆိုသော ငယ်သံပါအောင် ကြိုးအော်လိုက်သည့် အသံနှင့်အတူ...

... ဒုန်း... ဒုန်း’

ဆိုသော လှေကားပေါ်မှ တလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျသွားသံတို့ သည် တ
စ်ချိန်တည်း။

လန့်ကြောက်ခြင်း အထွတ်အထိပ်မှ နာကျင်ခြင်း ကြီးမားစွာ လှေ
ကားထက်မှ လိမ့်ကျလာ သော ...

နှင်းဟေမန်ဦးကို သန်မာသော လက်တစ်စုံက ဆီးကြိုပွေ့ယူလိုက်
သည်။ ။

နွေးထွေးညင်သာသော ရင်ခွင်တစ်ခုတွင်းသို့ လုံးလုံးလျားလျား ရော
က်ရှိသွားချိန်တွင် ...

န င်းဟေ မ န် ဦးမှာ ဘာကိုမှ သိနိုင်စွမ်းအား မရှိ။ လုံးဝ
မေ့သွားလေပြီတည်း။

အခန်း လေး

‘ဦးရီးမှိုင်း လက်မောင်းက ဘာဖြစ်တာလဲဗျ’

...’

မင်းအုပ်စိုးသို့ အလန့်တကြား ကြည့်ရင်း ‘ဦးအောင်မှိုင်း’သည် သူ့ ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ကို စွပ်ဝတ်လိုက်သည်။ သူ့အမည် ဦးအောင်မှိုင်းကို အားလုံးက ဦးရီးမှိုင်းဟု သာ ခေါ်ကြပါ၏။

သူ့လက်မောင်းမှာ ပတ်တီးဖြူဖြူ အသစ်စက်စက် အဖွေးသားနှင့်...

‘ဘာဖြစ်တာလဲလို့ ကျွန်တော် မေးနေတယ်လေ’

... မနေ့က တောထဲမှာ ဆူးထိုးမိလို့ ပါ’

‘ဒေါက်တာဝင်းမောင်ဆွေနဲ့ ဆေးထည့်ထားတာလား။ သူ့ဆေးတိုက် ကို သွားသလား’

... မ... မသွားပါဘူး’

‘ဒါဖြင့် အဲဒီ ပတ်တီးကို ကျကျနနဖြစ်အောင် ဘယ်သူက စည်းပေး တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်ဗျာ...’

ဦးအောင်မှိုင်းမှာ မျက်နှာပျက်ရုံမက ဖြူဖျော့သွားလေပြီ။

‘အစ်ကိုကြီး ကိုနှင်းဝေ စည်းပေးတာ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို သွားမမေးပါနဲ့ လူလေးရယ်။ တောထဲက ခြံကို ကြည့်ရှုရတော့ ဒီလို ဒဏ်ရာက မကြာခဏ ရနေကျပါ’

‘ဦးရီးမှိုင်းတို့ တူဝရီးက တကယ်ချစ်ကြတယ်နော်’

... ဒါကတော့ တစ်လောကလုံးမှာ ဒီတူလေး တစ်ယောက်ပဲအားကိုးစရာ ရှိလို့ ပါ ကွယ်။ ကဲ... ဦးရီးမှိုင်း သွားပါရစေတော့’

မင်းအုပ်စိုး၏ ရိလိုက်သော စကားကို မသိချင်ယောင်ဆောင်၍ နူးညံ့စွာ ရှင်းပြပြီး မြင်းဇောင်းဘက်သို့ ထွက်သွားသည် ။

ဦးရီးမှိုင်းသည် အသက်ငါးဆယ် ဆိုသော်လည်း တောင့်တင်းဆဲ၊ သန်မာ ဖျတ်လတ်ဆဲပါ။

ဦးရီးမှိုင်းနှင့် အစ်ကိုကြီး ကိုနှင်းဝေတို့ ၏ အချစ်တော်မြင်းကြီး...

‘ဒီပါ’ပေါ်သို့ တက်ပြီး ပန်ခလုံ ခြံကြီးအတွင်းမှ ဦးရီးမှိုင်းတစ်ယောက် မြင်းကို ဒုန်းစိုင်း လျက် ထွက်သွားပါချေပြီ။

အခန်း ငါး

‘ဆရာ.. မပြောင်းရသေးဘူးနော်’

... ဟေမန်ပါလား။ ဘယ်တုန်းက ရောက်လဲ’

... ဟေမန်ပါ။ မနေ့ညက မိုးချုပ်ခါနီးမှ ရောက်ပါတယ် ဆရာ’

ဦးအုပ်စိုး အသုဘ လာသင်္ဂြိုဟ်တာပေါ့... ဟုတ်လား’

‘အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပဲ ဆရာ့ဆီ ဟေမန်လာခဲ့တာပါ’

ဒေါက်တာ ‘ဝင်းမောင်ဆွေ’သည် နှင်းဟေမန် ပန်ခလုံမှ ထွက်ခွာမသွားမီကပင် ရင်းနှီးခဲ့သော ဆရာဝန်တစ်ဦးပါ။

‘ဖေဖေ့ကို ခဏ လိုက်ကြည့်ပေးပါ ဆရာ’

... ဖေဖေအလောင်းကို လိုက်ကြည့်ပေးပါလို့ ...’

‘အလောင်းကို လိုက်ကြည့်ရမယ်... ဟုတ်လား၊ သေတာပဲ ဆယ့်တစ်ရက်လောက် ရှိနေပြီ မဟုတ်လား’

‘ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ မသေသေးဘူး ထင်ပါတယ်... ဆရာရယ်’

...’

ဒေါက်တာဝင်းမောင်ဆွေ၏ မျက်မှန်နောက်မှ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားသည် ။

‘ဖေဖေ နေမကောင်းတုန်းက ဆရာ ကုရသလား။ သေခါနီးမှာ ရော
ဆရာအနားမှာ ရှိလား ဟင်’

... ပန်ခလိုက ဆရာ့ကို မသုံးကြတာ ကြာပြီ’

‘ဒါဖြင့် ဖေဖေ နေမကောင်းတုန်းက ဘယ်သူနဲ့ ကုကြသလဲ’

... အဲဒါ ဟေမန် ဘာလို့ မသိရတာလဲ’

‘သူတို့ နဲ့ ဟေမန်နဲ့ မှ ဆွေးဆွေးနွေးနွေး စကားမပြောရသေးတာ။
သူတို့ မိသားစု ဆရာဝန် အဖြစ် ဘယ်သူ့ကို သုံးနေသလဲ သိလားဟင်...
ဆရာ’

‘သိတယ်။ ဆေးမှူး ဦးဝဏ္ဏ’

... ဆေးမှူးတစ်ယောက်က သေခါနီးလူတစ်ယောက် ရောဂါကို ဘယ်ကုတတ်ပါ့မလဲ။ ကဲပါလေ... ဒါတွေ နောက်ပိုင်း
ဆွေးနွေးကြတာပေါ့။ အခု ဆရာ အားရင် ဟေမန်နဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့ပေး ပါ
ဆရာ။ ဟေမန် တောင်းပန်ပါတယ်။ သူတို့ တွေ ဘာမှ မရှုပ်စေရပါဘူး’

‘သူတို့ တွေ့နဲ့ ဆရာနဲ့ လည်း ဘာပြဿနာမှ မရှိပါဘူးလေ။ လိုက်ခဲ့
ပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့... ဟေမန် ခေါ်ပုံက ထူးဆန်းလွန်းလို့ ပါ။ ဘယ်နဲ့ ... ဆယ်ရက်လောက်က သေတဲ့ လူကို လိုက်ကြည့်ပေးရမယ် လို့ ...’

‘ဖေဖေ တကယ်သေတာမှ ဟုတ်ရဲ့ လားလို့ သံသယ ဝင်မိလို့ ပါ ဆရာ’

... ဘယ်လို သံသယဝင်စရာတွေလို့ လဲ ဟေမန်’

... ဖေဖေအလောင်း တောင့်တောင့်ကြီးက ထလာတယ်’

...’

‘အိပ်မက်အကြောင်း လာပြောနေတာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်’

‘အိပ်မက်မဟုတ်ပါဘူး။ ဟေမန်မျက်စိနဲ့ မြင်ရတာပါ ဆရာ။’

... ဒါကြောင့်လည်း တစ်မြို့လုံးက ပန်ခလုံ ခြံကြီးကို ဝိညာဉ်မြူးတဲ့ ခြံကြီးအဖြစ်နဲ့ ကြောက်လန့် ရှောင်ရှားနေကြတာပဲ’

‘တကယ်ရော တွေ့တဲ့ လူ ရှိသလား ဆရာ’

... ဟေမန်၊ ရွာသားတစ်ယောက် ဖြူဖြူကြီး သစ်ပင်ပေါ်မှာ ကြိုးဆွဲ ချထားကာ တန်းလန်းကြီး မြင်ရသတဲ့ ’

...’

‘နောက်တစ်ယောက်က အမွှေးရှည်ရှည် မည်းမည်းကောင်ကြီး အတင်းလိုက်ဖမ်းလို့ ထွက်ပြေးရာက သိပ်လန့်ပြီး ဖျားလို့ ဆုံသွားတယ်လို့ ပြောကြတယ်’

... ဒါတွေ ဟေမန် ဘာမှ မသိရပါလား။ ဒီလိုဆိုရင်...

‘ဘာမှ အထူးတလည် တွေးနေစရာ မလိုပါဘူး ဟေမန်ရယ်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ခြောက်လှန့်လွှတ်နေတာပဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့’

‘ဘယ်သူက ဘာကြောင့် လွှတ်ရမှာ လဲဟင်။ ပန်ခလုံမှာ ဘာပြဿနာမှ မရှိတာ’

‘ဒါတွေတော့ ဆရာ မသိဘူး။ ကဲ... ဦးအုပ်စိုး အလောင်းကို လိုက်ကြည့်ပေးဆိုလို့ လိုက်ကြည့်ပေးပါ့မယ်။ ဆရာ့ကို ခဏလေး စောင့်ပါ ဟေမန်’

‘ကောင်းပါပြီ ဆရာ’

ဒေါက်တာဝင်းမောင်ဆွေသည် နှင်းဟေမန်ဦး ဗန်ခလုံမှ မထွက်ခွာ

မီ သုံးနှစ်ခန့်ကပင် တာဝန်အရ ရောက်ရှိနေသော အမ်ဘီဘီအက်စ်(မန္တလေး) ဘွဲ့ရ ဆရာဝန်တစ်ဦးပါ။ မန္တလေးသား တစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ဤအရှေ့ပိုင်း ရှမ်းပြည်နယ်၏ အစွန်ဆုံး နယ်ခြားမြို့လေးမှာ သူ ပျော်ပိုက်နေသည် ။ ပျော်ပိုက်သည် ဆိုခြင်းထက် ဒေသခံများ အပေါ် သံယောဇဉ် တွယ်နေ၍ မခွဲနိုင် ပါဆိုခြင်းက ပို၍ မှန်ကန်ပါလိမ့်မည်။

တာဝန်အရ ဤနယ်ခြားဒေသများ တွင် နှစ်နှစ် သုံးနှစ်ထက် ပို၍ မနေရသော်ငြား သူကိုယ်တိုင်က နေခွင့်တောင်းနေသဖြင့် မည်သူမျှ မလာချင်သောနေရာတွင် သူ မြဲနေခြင်းပါ။

နှင်းဟေမန်ဦးတို့ ကျောင်းနေစဉ် အထက်တန်းကျောင်းသူ ဘဝက ‘အသည်းကွဲလာတဲ့ ဆရာဝန်ကြီး’ သူ့ချစ်သူက နောက်တစ်ယောက် ယူသွားလို့ ဆွေးပြီးလွင့်လာတာဟု တစ်ဆင့်စကား ကြားခဲ့ရဖူးသည် ။

... လာ... သွားစို့ ဟေမန်’

နားကြပ် တစ်ခုသာ ကိုင်၍ ထွက်လာသည် ။

... ဆေးကုဖို့ မှ မဟုတ်ဘဲဟု တွေးရင်း ဒေါက်တာဝင်းမောင်ဆွေ၏ တစ်ထပ်တိုက်ကလေးရှိရာ တောင်ကုန်းငယ်ပေါ်မှ အတူ ဆင်းသက်လာခဲ့ကြသည် ။

ပန်ခလုံမြို့လေးမှာ ကြည့်လေရာတိုင်း အလှအပတို့ ခြယ်သ စုစည်းထားသည် သို့ ရှိပါ၏။

ငွေဝေနေသော တောင်ခိုးများ အောက်ခြေတွင် မြောင့်မတ်သွယ်တန်းနေသော ထင်ရှူးတောင် တန်းများက တောင်ကုန်းချိုင့်ဝှမ်းများ အလိုက် နိမ့်မြင့်ကွေ့ဝိုက်စွာဖြင့် စိမ်းညိုလန်းလတ်နေပေ သည် ။

... ဆရာ့ကို လာခေါ်တာ ဒေါ်မြမြချင်း သိသလား’

‘မသိပါဘူး ဆရာ’

‘ဒါဖြင့် ဖြစ်ပါ့မလား’

‘ဘာ မဖြစ်စရာရှိလဲ ဆရာရဲ့ ။ ဆရာဝန်စိတ်ရှိတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဟာ ပင့်သူရဲ့ နောက် လိုက်ရမှာ ပဲပေါ့’

‘ဟေမန့်အတွက် ပြောတာပါ။ ဆရာက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရပါတယ်’

‘ဖေဖေ ဦးအုပ်စိုးအတွက် ဟေမန်လည်း တာဝန်ရှိသူတစ်ယောက်ပါ ဆရာ’

‘ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပန်ခလုံခြံကြီး ဖြစ်လိုက်ရင် အဆန်းချည်းပဲကွယ်’

‘ဘာတွေ ဆန်းနေလို့ လဲ ဆရာ’

... အခုပဲ ကြည့်လေ။ သေတဲ့ အလောင်းကို ဒီအတိုင်းထားတဲ့ လူကလည်း ဆယ်ရက်၊ ဆယ့်တစ်ရက် ထားတယ်။ ဟေမန်ကလည်း အလောင်းကြီး ထလာလို့ သေမသေ လိုက်ကြည့်ပေးပါ ဆိုတာ မခက်လား။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်အတွက် မဆန်းလှပါဘူး။ ဘေးလူတွေ ကြားကြရင်တော့ ကြောက်ကြမှာ ’

‘မကြောက်ပါဘူး ဆိုတဲ့ ဟေမန် ကိုယ်တိုင် ညက လန့်လိုက်တာမှ သေမတတ်ပဲ’

ဒေါက်တာဝင်းမောင်ဆွေက ခေါင်းညိတ်၏။

ကုန်းမြင့်ကို ပြန်၍ စတက်ကြရပြန်သည် ။ ပန်ခလုံသည် မြေညီမရှိ။ အနိမ့်အဆင်း အမြင့် အတက်များ နှင့်ချည်း။

ဆောင်းဦးနှင်းငွေ့တို့ သည် လေနင့်အတူ သူတို့ ကို ဖြတ်တိုက် ထိ

တွေ့လာသည်။ ။

နှင်းဟေမန်ဦးက ဘောင်းဘီရှည်၊ ဝပ်ကင်းရှူး၊ ဖိနပ်၊ ယုန်မွေးဆွယ်
တာ၊ သိုးမွေးဦးထုပ်၊ လည်စည်းပဝါဖြင့် နှင်းငွေ့ဒဏ်ကို ကာကွယ်ထား
လေသည်။ ။

လည်စည်းပဝါနီလေး တလွင့်လွင့်ဖြင့် ဖျတ်လတ် သွက်လက်စွာ ခြံ
တွင်းသို့ ဝင်လာသော နှင်းဟေမန်ဦးနှင့် ဒေါက်တာဝင်းမောင်ဆွေကို ပ
ထမဆုံးစတင် မြင်လိုက်သော ကိုနှင်းဝေမှ ထိန်းချုပ် နိုင်စွမ်းကင်းစွာ မျ
က်နှာပျက်သွားသည်။ ။

ခပ်တည်တည်ပင် ပန်ခလုံ အိမ်ကြီးထဲသို့ ဝင်လိုက်သည့်အခါ ဧည့်
သည် နှစ်ယောက်နှင့်ထိုင်၍ စကားပြောနေသော ဒေါ်မြမြချင်း၏ မျက်
လုံးအပြူးသားနှင့်မျက်နှာကို ပထမဆုံး တွေ့မြင်လိုက်ရ၍ မျက်နှာလွှဲပ
စ်လိုက်၏။

‘နေကောင်းလား ဒေါ်မြမြချင်း’

... ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ။ ဆရာက ဘာ... ဘာလာလုပ်တာလဲဟင်’

‘ဟေမန် လာခေါ်လို့ ပါ’

...’

ဒေါ်မြမြချင်းက မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ။ ကွဲကွာနေရာမှ ပထမ
ဆုံး မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ရ သော မိထွေး၏ ရုပ်သွင်ကို တစ်ချက်မျှသာ
ကြည့်လိုက်ပြီး...

... ဆရာ၊ အပေါ်ကြွပါ’

အားလုံး အံ့အားသင့်ကြချိန်တွင် နှင်းဟေမန်ဦးတို့ အပေါ်သို့ ရောက်

လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ နောက်ဘက်ဆီမှ ဖြူလျော်သော မျက်နှာဖြင့် ကို
နှင်းဝေ ဖြည်းဖြည်းချင်း လိုက်တက်လာသည် ကို နှင်းဟေမန်ဦး မသိပါ
။

‘အသားတွေတောင် အတော် ကပ်နေပြီပဲ’

မပုပ်စေသော ‘ဖော်မလင်’ဆေးကို အကြောတွင်းမှ သေပြီး ခြောက်
နာရီမတိုင်မီ သွင်းထား သော်လည်း ဆေးရည်ကပဲ စံချိန်မမီ၍ လား မ
သိ၊ ညှိစို့စို့ အနံ့ဆိုးကြီးကို ရှူရှိုက်ရသည်။

ဒေါက်တာဝင်းမောင်ဆွေက အလောင်းပေါ်မှ လွှမ်းတင်ထားသော
တိုက်ပုံနှင့် ရုပ်အင်္ကျီကို ဖယ်လိုက်ပြီး သူ့နားမှ နားကျပ်ကို တင်လိုက်သ
ည်။

ပြီးတော့ ဦးအုပ်စိုး၏ ရင်မှ နှလုံးခုန်နှုန်းကို စတင်စမ်းသပ်သည်။
နားကြပ်ကို နေရာရွေ့ယူ နားထောင်သည်။

‘ဘာမှ သံသယရှိစရာဘူး။ တကယ် သေနေပါပြီ ဟေမန်’

ဒေါက်တာဝင်းမောင်ဆွေက နားကြပ်ဖြုတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

မကြောက်တတ်သော ဟေမန်မှာ ဆရာဝန်ကိုလည်း အားနာစိတ်ဖြ
င့် ဘေးသို့ ကျနေသော အဝတ်များကို အလောင်းပေါ်သို့ ပြန်လွှမ်းရင်းမှ
မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်မိရာ...

... မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး ဆရာ’

အဝတ်ကို ဖြစ်သလို ပစ်တင်ပြီး အလန့်တကြား နောက်ဆုတ်ရင်း
အော်လိုက်သည်။

... မဟုတ်တာလဲ။ တကယ် သေနေပါပြီ ဟေမန်ရဲ့ ’

‘မဟုတ်ဘူး ။ ဒါပြောတာ မဟုတ်ဘူး ။ သူ... သူ... အဲဒါ ဖေဖေ မဟုတ်ဘူး ။ တခြား အလောင်းကြီး ဆရာရဲ့ ’

ဒေါက်တာဝင်းမောင်ဆွေ၏ လက်မောင်းကို ကြောက်လန့်တကြား ဖက်တွယ်၍ နောက်ဘက် မှ မျက်နှာကွယ်ပြီး နှင်းဟေမန်ဦး အော်လိုက်သည် ။

မည်းခြောက် ပိန်ကပ်ပြီး မျက်တွင်းဟောက်ပက် ဖြစ်နေသော အလောင်းကောင်၏ မျက်နှာ ကို ဒေါက်တာဝင်းမောင်ဆွေကလည်း သံသယဖြစ်စွာ ကြည့်ပြီးနောက်...

...ဒီမှာ သွေးစတွေပါလား’

အလောင်းစင်၏ ဘေးတွင် သုတ်ထားသော်လည်း မစင်သည့် သွေးကွက်... နီညိုညိုများ ။

ဒေါက်တာဝင်းမောင်ဆွေက သွေးကွက်များ နှင့် တန်းလျက် သွေးစက်ကျရာ လမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားတော့သည် ။

နှင်းဟေမန်ဦးလည်း အဝတ်ဖရီဖရဲနှင့် အလောင်းကောင်ကို မကြည့်တော့ပါဘဲနှင့် ဒေါက်တာ နှင့်အတူ သွေးစက်လမ်းကို လိုက်ကြည့်မိသည် ။

ကြေးသောခလောက်ကြီး ခတ်ထားသော စင်္ကြံလမ်းသို့ ထွက်သည့် တံခါးမကြီးတွင် သွေးစက် ဆုံး၏။

‘ဒါ သွေးစက်တွေပဲ။ ဒါဆို ညက ဟေမန် သေနတ်နဲ့ ပစ်လိုက်တာ သူ့ကို ထိသွားလို့ ပေါ့ ဟုတ်လား...’

တုန်ယင်ချောက်ချားစွာဖြင့် အလောင်းစင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြော

မိသည် ။

‘သေလို့ ခြောက်နေတဲ့ အလောင်းက သွေးထွက်ပါ့မလား ဟေမန်ရယ်။ ဒါ... လူသား တစ်ယောက် ဒဏ်ရာ ရသွားရာက ကျခဲ့တဲ့ သွေးတွေပဲ ဖြစ်ရမှာ ပေါ့’

...ဒါ... ဒါဖြင့် ဒါဟာ ဖေဖေသွေး မဟုတ်ဘူး လား’

‘အသားတောင် ကပ်ခြောက်နေတဲ့ လူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သွေးထွက်နိုင်တော့မှာ လဲ ဟေမန်၊ ဒါ တခြားတစ်ယောက်ရဲ့ ...’

... ဒါ ဖေဖေ မဟုတ်ဘူး ။ ဒီအလောင်းကြီးက ဖေဖေ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဖေဖေ ဘယ်မှာ လဲ။ ဖေဖေကို သူတို့ ဘာလုပ်ထားကြလဲ’

လာခေါ်စဉ်ကလို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် မရှိ။ သိပ်စိတ်လှုပ်ရှားနေသော ဟေမန်၏ စကားသံတို့ သည် အသုဘစင်ဘေးမှ ဟိန်းပျံ့ထွက်လာသည် ။

...’

ညင်သာသော အသံနှင့်အတူ ကိုနှင်းဝေက နှင်းဟေမန်ဦး၏ လက်မောင်းကိုဆွဲ၍ အပြင်သို့ ထွက်စေသည် ။

‘လာပါ ဒေါက်တာ။ အပြင်ကို ကြွပါ။ အပြင်မှာ ဆွေးနွေးကြရအောင်ပါ’

သုံးယောက်သား အပြင်သို့ ရောက်လာကြချိန်တွင် လှေကားတစ်ဆစ်ချိုး၌ ဒေါ်မြမြချင်းတို့ အုပ်စု ရပ်နေကြသည် ။

‘ထိုင်ပါ ဒေါက်တာ။ ဟေမန် ဘာဖြစ်နေတာလဲကွယ်’

‘ဘာဖြစ်ရမလဲ။ ဒါ ဘယ်က မသာကြီးကို အိမ်ပေါ်တင်ထားကြတာလဲ ဟင်။ ဟေမန် ဖေဖေ အခု ဘယ်မှာလဲ’

‘ခက်ပါလား ဟေမန်ရယ်။ ဒါ... ဦးအုပ်စိုးပါ’

ကိုနှင်းဝေက ဝင်ပြောသည်။ ။

‘ဟေမန်ထက် ကိုကိုက ပိုပြီး မသိနိုင်ပါဘူး။ ဟေမန်က သမီးအရင်း ။ ကိုကိုက ဖေဖေရဲ့ မယားပါ သားပါ။’

‘ပြဿနာပဲ။ အမှုတော့ တက်ပြီ’

ဟူသော အကြည့်ဖြင့် ဒေါက်တာဝင်းမောင်ဆွေမှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် သူတို့ ကို ကြည့်နေ သည် ။

ဟေမန်မျက်နှာက ဒေါသဖြင့် နီးမြန်းနေပြီး ခံပြင်းမှုဖြင့် ယောက်ယက်ခတ်နေ၏။

ကိုနှင်းဝေမှာ စိတ်မသက်သာလွန်းသော ခံစားမှုမျက်နှာဖြင့်သာ သက်ပြင်းချသည် ။

...

‘ဒါဖြင့် ဟေမန် ဘာလုပ်ချင်သလဲ ပြောလေ’

‘ဟေမန် ဘာလုပ်ချင်သလဲ ဆိုတာထက်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်နေကြတာလဲ ဆိုတာပဲ ဟေမန် သိချင်တယ်’

‘ဘယ်သူက ဘာလုပ်လို့လဲ။ ဦးအုပ်စိုး သေဆုံးတယ်။ အဝေးရောက် သမီးကို ဝတ္တရား အတိုင်း မှာ ယူတယ်။ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ မြင်ရပါစေ ဆိုပြီး အလောင်းကို ဆေးထိုးထားတယ်။ ကိုကိုတို့ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက် တာကို လုပ်ပြီး ဟေမန်ကို စောင့်နေကြတာပါ’

‘ဟို မသာကြီးဟာ ဦးအုပ်စိုး ဆိုရင်တော့ ကျေးဇူးတင်စရာကြီးပေါ့ရှင်’

ဒေါက်တာဝင်းမောင်ဆွေက ကြားဝင်လာရတော့သည်။ ။

... စောစောက ကိုနှင်းဝေ ပြောသလို ဟေမန်က ဘာလုပ်ချင်သလဲ ဆိုတာ ပြောလေ။ ဒေါ်မြမြချင်းတို့ လည်း လာပါလားဗျာ။ စုပေါင်း ဆွေးနွေးကြမှ ကောင်းမယ် ထင်ပါတယ်’

အသုဘ စင်မြင့်ခန်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာမှ ရှေးဟောင်း ကုလားထိုင်ခုံပေါ်တွင် ဒေါ်မြမြချင်းနှင့် ရည်မွန်သားနားသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး၊ နောက် ဒေါ်ခမ်းနွဲ့၊ အပေါ်မှ လက်ရှိ သုံးယောက်၊ ပေါင်း ခြောက်ယောက်တို့ မျက်နှာစုံညီ ဝိုင်းထိုင်မိကြလေပြီ။

... ဒေါ်မြမြချင်းရေ၊ ဟေမန်က ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်တယ် သူ့ဖခင် တကယ် သေမသေ စမ်းကြည့်ပေးဖို့ ပါ။ ခုတော့ တစ်မျိုးဖြစ်သွားပြီ။ ဒီအလောင်းဟာ သူ့အဖေ မဟုတ်ဘူး ဆိုပါလား’

... မတွေးအပ် မထင်အပ်တာတွေ။ သူ့ဖခင် ဖြစ်သလို မမမြရဲ့ ကျေးဇူးရှင် ခင်ပွန်းလည်း ဖြစ်ပါတယ် ဒေါက်တာရယ်။ သူ မယုံရင် ကြိုက်တဲ့ အထောက်အထား ရှာပါစေလေ’

‘ရဲကို တိုင်မယ်’

... တိုင်ပါ ဟေမန်။ ဒါ ဒီမြို့ရဲ့ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးပါ။ ဒေါ်ခင်ခင်တဲ့ ။ လူကြီး သူကြီးတွေနဲ့ ပေါင်းနေတာပါ။ မဟုတ်တာ မလုပ်ရဲပါဘူး၊

ဒေါ်မြမြချင်းက အညင်သာဆုံး လေသံနှင့် ဘေးမှ အမျိုးသမီးကြီးကို လှမ်းတိုင်တည်ရင်း ပြောသော်လည်း သူ့အသံများ မသိမသာ တုန်နေသ

ည် ။ ဟေမန်သို့ ကြည့်သော အကြည့်ကို ဖုံးဖိ ထားသော်လည်း မကျေချမ်းလွန်းသော အမုန်းရှိန်က သူ့မျက်ဝန်းမှာ ထင်ဟပ်နေဆဲပါ။

‘ဒီလိုပါရှိပါတယ် ဟေမန်။ ဟေမန် ဒီမြို့က ထွက်သွားတာ ‘ငါးနှစ်တိတိ’ ရှိပါပြီ။ ပြီးတော့ ဦးလေး ဦးအုပ်စိုး မကျန်းမမာဖြစ်တာ နှစ်နှစ်ပါ ။ ဒီအတွင်း ရုပ်ကျသွားတာလည်း တစ်ကြောင်း၊ သေဆုံးပြီး မပုပ်သိုးအောင် အသားအရည် ခြောက်ခန်းစေတဲ့ ဆေးတွေလည်း ထိုးထားလို့ ရုပ်ပျက် နေတာပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်ကနဲ့ ကွာခြားနေတာပါ။ ဒါကိုတော့ သံသယ မဖြစ်ပါနဲ့ လား ဟေမန်ရယ်’

ကိုနှင်းဝေက ငြိမ်းအေးစွာ ရှင်းပြသည် ။

‘ဒါဖြင့် ညက ဒီအလောင်းကြီးက ဘာလို့ ထလဲ။ ပြီးတော့ ဟေမန် သေနတ်နဲ့ ပစ်လိုက်လို့ ဘေးမှာ သွေးကွက် သွေးစက်တွေ’

‘ညက အဖြစ်ကတော့ စိတ်ချောက်ချားလို့ အလောင်းက ထလာတယ်လို့ ထင်တာ ဖြစ်မှာ ပါ။ သွေးစက်ဆိုတာလည်း မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။ အပေါ်ထပ်မှာ ဟေမန် တစ်ယောက်တည်း ရှိနေတုန်း လေတွေက တအားတိုက်တော့ ထင်မိထင်ရာ မြင်မိ မြင်ရာ ဖြစ်ပြီး လှေကားပေါ်က လိမ့်ကျတဲ့ အထိ ဖြစ်သွားတာပါ။ သားကြီးက ဆီးပွေ့မိပေလို့ သာ ဘာမှ မဖြစ်ပေမယ့် ဟေမန် ညက အတော်ကြာ အောင် သတိလစ်နေခဲ့လို့ အန်တီမြတို့ အားလုံး ဝိုင်းပြုစုထားခဲ့ကြပါတယ်’

‘ဆရာ စောစောက အလောင်းဘေးမှာ တွေ့ခဲ့တာ သွေးစက်တွေပါ နော်’

နှင်းဟေမန်ဦးက မိထွေးသို့ စကားမပြန်ကြားပါဘဲနဲ့ ဒေါက်တာဝင်းမောင်ဆွေသို့ သက်သေ ထူသည် ။

ဒေါက်တာသည် မျက်မှန်ကို ပင့်တင်လိုက်ပြီး သက်မချရင်းက...

‘ဆေးစက်သို့မဟုတ် တိရစ္ဆာန်ရဲ့ သွေးစက်တွေလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်လေ။ ဦးအုပ်စိုး မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဟေမန့် စွပ်စွဲချက် မှန်ကန်တယ်ထားဦး။ ဟိုအလောင်းဟာ တကယ် သေနေတဲ့ အလောင်းပါ...။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သွေးမထွက်နိုင်တော့ပါဘူး’

ပြဿနာများ သေးကျုံ့သွားစေရန် ဖြေရှင်းပေးသော စကားစုဖြစ်ကြောင်း နှင်းဟေမန့်ဦးမှာ စိတ်ပျက်စွာ နားလည်ရပါပြီ...

... သွေးစက်တွေရယ်၊ ဟိုဘက် အလောင်းရယ် ကိစ္စကို ထားလိုက်ဆို ထားလိုက်ပါ့မယ်။ ဟေမန့် ဖေဖေ ဘယ်မှာ လဲ။ တွေ့အောင်ရှာပေးကြပါ။ ဖေဖေကို ဒီညနေမှ မတွေ့ရရင် ရဲကို တိုင်မယ်။ အမှုဖွင့်မယ်’

ဒေါ်မြမြချင်း၏ မျက်ဝန်းများ စဉ်းလဲစွာ မှေးကျဉ်းသွားသည် ။ အားလုံး တိတ်ဆိတ်နေကြ ချိန်တွင် တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်ပြီး စိတ်သဘောကောင်းပုံရသော ဆရာမကြီး ဆိုသူက...

‘သူ ဒီလို သံသယဝင်နေရင် အလောင်းကို ဆေးရုံပို့လိုက်သင့်တယ်။ ဦးအုပ်စိုးကို ကုခဲ့တဲ့ ဆေးမှူးကိုပါ ခေါ်ပြီး ဆရာဝန်တွေ၊ လူကြီးတွေရှေ့မှာ ဦးအုပ်စိုး ဟုတ်မဟုတ် ဆုံးဖြတ်ပါစေ’

အမျိုးသမီးကြီးသည် တရားသဖြင့် ဖြောင့်မှန်စွာ ဆုံးဖြတ်စေချင်ပုံရပါသည် ။

‘ဒီက ဒေါက်တာဝင်းမောင်ဆွေတို့ ဆေးရုံမှာ ရှိနေသားပဲ။ ဘာကြောင့် သေရတယ်၊ ဘာရောဂါနဲ့ သေရတယ်ဆိုတာကိုပါ ခွဲစိတ်ကြည့်ရှု စစ်ဆေးဖို့ လိုအပ်ရင် သူတို့ ကူညီပေးကြပါလိမ့် မယ်’

‘ဟုတ်တယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်စေချင်ပါတယ်။ အန်တီပေးတဲ့ အကြံ သိပ် ကောင်းပါတယ်။ ဟေမန် သဘောကျပါတယ်’

‘မမခင်တို့ သဘောအတိုင်းပါပဲ။ မြကတော့ ဒီအတိုင်း သဂြိုဟ်လိုက် ရင် အပြစ်ဖြစ်မှာ စိုးလို ဒုက္ခခံပြီး စောင့်နေကာမှ အမှုပတ်ရမယ့် အဖြစ် မျိုး ရောက်နေပြီ။ ကြိုက်သလိုသာ လုပ်ကြပါ။ အစ်ကိုကြီးရေ... မြရဲ့ ဒုက္ခတွေကို ထကြည့်လှည့်ပါဦး အစ်ကိုကြီးရဲ့ ...’

... ဘာလို့ ပြဿနာကို ရှုပ်ထွေးအောင်လုပ်ချင်တာလဲကွယ်။ ဦးအုတ်စိုး အလောင်းကို မြှုပ်ဖို့ ဂူတောင်လုပ်ပြီးပါပြီ။ စိတ်လျှော့လိုက်ပါလို့ ကိုကို တောင်းပန်ပါတယ် ဟေမန်’

‘မလျှော့နိုင်ဘူး ကိုကို။ ဟောဒီ အန်တီပြောတဲ့ အကြံဉာဏ်အတိုင်း ဆေးရုံကို ဒီအလောင်း ကြီး သယ်သွားပြီး လူကြီးစုံရာရှေ့မှ ဆုံးဖြတ်ချင် တယ်။ အန်တီရော ဆရာပါ ဟေမန်ကို ကူညီပေးကြ ပါရင်’

‘ကောင်းပြီ ဟေမန်။ အန်တီ ခင်ပွန်းကိုပါပြောပြပြီး လူမှုရေး အသိ စိတ်ဓာတ်နဲ့ ဝိုင်းကူ ပေးကြဖို့ ပြောပေးပါ့မယ်။ ဟေမန်လည်း စိတ်လျှော့ပါ။ မြလည်း မငိုပါနဲ့ ကွယ်။ အားလုံးတရား သဖြင့် ဖြစ်စေရ မှာ ပေါ့’

ကိုနှင်းဝေနှင့် ဒေါ်မြမြချင်းတို့ မလှုပ်သာ မငြင်းသာ လိုက်လျောရ တော့မည့် အခြေအနေတွင် ရှိနေသည် ။

ဘာတစ်လုံးမှ ဝင်မပြောသော ဒေါ်ခမ်းနွဲ့သည် ဤဝိုင်းမှ အရင်ဆုံး ထ၍ ထွက်သွားလေတော့ သည် ။

... ဒါဖြင့် ဆရာမကြီးတို့ ကြည့်စိစဉ်ပြီး ဆေးရုံကိုသာ ပို့လိုက်ပါလေ ။ ဘယ်လို ဆောင်ရွက်ရမယ်ဆိုတာ ညွှန်ကြားပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆေးပ

ညာ ရှုထောင့်ကနေပြီး ကျွန်တော် အကူအညီပေးပါ့မယ်။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး ဒေါ်မြမြချင်း။ ကဲ... ဟေမန်... ဆရာပြန်မယ်’

ဟေမန်သို့ပါ တစ်ဆက်တည်း နှုတ်ဆက်ရင်း ဒေါက်တာဝင်းမောင် ဆွေက ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည် ။

‘ကျွန်မလည်း အိမ်ပြန်မှာ ပဲ။ လမ်းလည်း ကြုံပါတယ်။ ကျွန်မကားနဲ့ ပဲ ဆရာတစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့လေ’

‘ကျေးဇူးပဲ ဒေါ်ခင်ခင်။ ကျွန်တော်လည်း ဆေးရုံဝင်ဖို့ အချိန်နီးနေလို့
,

... မြမြရေ... မမခင်တို့ ပြန်မယ်နော်။ အလောင်းဆေးရုံပို့ဖို့ မမခင် ပဲ စီစဉ်ပေးလိုက် ပါ့မယ်’

... ကောင်းပါပြီရှင်’

ငိုနေသော သူမိခင်သို့ ကိုနှင်းဝေ ငေးကြည့်နေပါ၏။

ဟေမန်က သူတို့ သားအမိ နှစ်ဦးနားမှ ထထွက်ခဲ့ပြီး အိမ်ကြီး အရှေ့ဘက် လေသာဆောင်သို့ ထွက်ခဲ့သည် ။

သာအမိနှစ်ဦး၏ စကားပြောနေသံကို ကြားရသည် ။ စကားလုံးမကွဲ

...

‘ပန်ခလုံ’သည် ဤမြို့၏ အမည်ပါ။ ဤတစ်မြို့လုံးမှ အကြီးဆုံးနှင့် အကျယ်ဆုံး ခြံကြီးကို ‘ပန်ခလုံခြံကြီး’ဟု ရပ်ရွာမှ အမည်မှ ည့်ထားခြင်း သားပါ။ ပန်ခလုံခြံသည် ပန်ခလုံမြို့၏ အစွန်ဆုံး သင်္ချိုင်းကုန်းနားမှ ခြံမြေကြီး ဖြစ်ပါသည် ။

ခြံ၏ လက်ရာဘက် ထောင့်တွင် ထင်ရှူးနှစ်ပင်ကို သပ်လျှို့

ရိုက်သွားပြီး သံတန်းတစ်ခု အောက်မှ ပုခက်သဖွယ် ဒန်းငယ်သည် ယခင်အတိုင်း လှပသစ်လွင်စွာ ဆေးများ သုတ်ထားသည်။ ။

... ဒါငယ်ငယ်က သိပ်သဘောကျစွာ စီးခဲ့တဲ့ ဒန်းပေါ့။ ကိုကို ကိုယ်တိုင် လုပ်ပေးခဲ့တာ။ အခု ဒီအိမ်မှာ ကလေးငယ်များ ရှိလို့ အသစ်လုပ်ထားသလား မသိပါဘူး’

‘ဟိုဘက်က မိုးမခပင်ကြီးအောက်က ထိုင်ခုံတန်းလေးတွေဟာလည်း အရင်အတိုင်းပါပဲ လား။ အပြာရောင် ဆေးလေးတွေ သုတ်လို့ ။ ခရေပင်အောက်မှာ ငါခရေကောက်နေကျမို့ မြက်တွေ၊ ပေါင်းတွေ ရှင်းထားတဲ့ ကုန်းပြောင်ပြောင်လေးဟာလည်း အရင်အတိုင်းပဲ’

ကိုနှင်းဝေ၏ ခေါ်သံကြောင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိသည် ။
ဒေါ်မြမြချင်းကို မတွေ့ရတော့။

‘ဒီအိမ်ကြီးကို စိတ်နာပါ။ ကိုကိုကိုလည်း စိတ်နာပါ ဟေမန်ရယ်။ ဒါပေမဲ့ ငယ်သံယောဇဉ် လေးတွေကိုတော့ ဟေမန် သတိရပေးပါ’

ကိုနှင်းဝေ၏ အသံက စို့နှင့်နေသည် ။

ဟိုတုန်းက ငယ်ဘဝလေးကို ထောက်ထားတဲ့ အနေနဲ့ ဟေမန်ကို ကိုကို တောင်းပန်ပါရစေ’

‘ ဘာကို တောင်းပန်မှာ လဲ’

‘ဒီအလောင်းကို ဒီလိုပဲ ရှိပါစေ။ ပြီးရင် အသင့်ရှိနေတဲ့ ဂူထဲကို သွင်းလိုက်ပါတော့။ ပြဿနာတွေ မထပ်ဆင့်ချင်ပါနဲ့ တော့လား ဟေမန်ရယ် ။ ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေတော့။ ဟေမန် စိတ်ကို လျှော့ပေးပါ။ ကိုကို တောင်းပန်ပါတယ်’

‘အဲဒါ ကိုကို့ မေမေအတွက် ကိုကို့ အမေဘက်က ပြောပေးနေတာ မဟုတ်လား... ကိုကို။ ဟေမန်နဲ့နေရာက ကိုကို ခံစားကြည့်စမ်းပါ’

‘ငယ်ငယ်တုန်းက ကိုကို့ပေါ်မှာ ဟေမန် ထားခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်ရဲ့ ဆယ်ပုံတစ်ပုံလောက် စိတ်မျိုးထားပြီး ကိုကို့စကားကို ဟေမန် နားဝင်ပေးပါ ဟေမန်ရယ်။ ကိုကို အထပ်ထပ် တောင်းပန် ပါတယ်ကွယ်’

‘ကိုကို ဒီလို တောင်းပန်လေ... ဟေမန်ရဲ့ သံသယက ပိုပြီး ကြီးထွားလေပဲ ကိုကို။ ဟေမန်ရဲ့ ဖေဖေအတွက် တစ်ဦးတည်းသော သမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဟေမန် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကို လုပ်ပါရစေ။ ကိုကို ဘာမှ ဝင်မပြောပါနဲ့ ။ ကိုကိုနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး’

ကိုနှင်းဝေသည် ဟေမန်ကို မမြင်ဖူးသူ တစ်ယောက်လို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရင်းက သူ့မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တို့ ဝေ့လာသည် ။

‘ကိုကိုဟာ ဘာမှ မဆိုင်မှန်း ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်သိပါတယ် ဟေမန်ရယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟေမန်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် ငယ်စဉ်က အတိုင်းပါပဲ။ ကိုကို ရင်ထဲမှာ ကြားကာလဆိုတာ ပျောက်ဆုံးနေပါတယ် လို့ ထပ်ပြောပါရစေ။ ကိုကိုရင်ထဲက သံယောဇဉ်တွေဟာ အရင်အတိုင်းပါ။ အားလုံးဟာ အရင်အတိုင်းပါပဲကွယ်။ ဒါကိုတော့ ဟေမန် ယုံကြည်စွာ လက်ခံပါ ညီမလေးရယ်။ ပြီးတော့... အို... ဟေမန် လုပ်ချင်တာ လုပ်ပါတော့လေ... ကိုကို သွားမယ်’

ကိုနှင်းဝေ၏ မျက်နှာပြင်မှာ မျက်ရည်မမြင်ရသော်လည်း သူ့စကားလုံးများက ရှိုက်သံနှင့် ရောထွက်လာသည် ကို တုန်ယင်စွာ မညီမညာ။

ဟေမန် ကျောခိုင်း၍ ပြန်လာခဲ့သည် ။

လှုပ်ရှားလွန်းသော စိတ်ဖြင့် မှိုင်းညိုနေသော ပြင်ပဝန်းကျင်သို့
မျှော်ငေးကြည့်နေမိသည် ။ ရင်တွင်းမှာ ဖြင့်
ချောက်ချားတုန်ယင်လွန်းစွာပါ။

မြင်းခွာသံကို ကြားရပါ၏။

လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါ မြင့်မား ထွားကျိုင်းလွန်းသော မြင်းကြီး
တစ်ကောင်... ညိုမောင် ပြောင်လက်နေသော အသွေးအရောင်ဖြင့်...

‘ဒီပါ’ဆိုသော မြင်းချော၊ မြင်းလှ၊ မြင်းခွံကြီး။

သူ့အပေါ်တွင် ငယ်စဉ်ကပင် သံယောဇဉ် ကြီးလွန်းစွာ မွေးလာခဲ့
သော သူ့သခင် ကိုနှင်းဝေ သည် သူ့ရင်ခွင်ရှေ့တွင် အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်
ကို တင်လျက် ပန်ခလုံ ခြံကြီးတွင်းမှ ထွက်သွားသည် ။

နှင်းဟေမန်ဦး လေသာဆောင်မှာ ရပ်နေမှန်း သိပါလျက် သူ တစ်ချ
က်မျှ လှည့်မကြည့်။ လက်ပြ၍ ပင် နှုတ်ဆက်မသွားပါဘဲနှင့် ပန်ခလုံ၏
မြောက်ဘက်အရပ်သို့ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းစီးသွား လေတော့သည်

‘ကိုကို ဘယ်ကိုသွားပြီး ဘာလုပ်မှာ ပါလိမ့်’

‘ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ အပြင်းအထန် တားမြစ်ရတာလဲ’

‘ဒီအလောင်းဟာ ဖေဖေ မဟုတ်ကြောင်း ဆေးရုံရောက်ရင် ပေါ်
တော့မယ်’

‘အဲဒီအခါ နောက်ဆက်တွဲ ဘာပြဿနာများ ရှိနိုင်မှာ မို့လဲ’

‘ဒီအလောင်းကြီးဟာ တခြားတစ်ယောက်ပါဆိုတာ သေချာတယ်’

‘ဒါဆိုရင် ဖေဖေ ဘယ်မှာ လဲ’

‘အသက်ရှင်လျက်နဲ့ ဘာကြောင့် ဘဝဖျောက်ပစ်လိုက်ရတာလဲ’

‘ဖေဖေ ကိုယ်တိုင် သဘောတူ လုပ်တာလား’

‘ဒေါ်မြမြချင်းတို့ ၊ ကိုကိုတို့ ရဲ့ အစီအမံလား’

... ငါ့ဉာဏ်နဲ့ လိုက်မမီနိုင်တဲ့ ရှုပ်ထွေးလွန်းတဲ့ ပြဿနာကြီးထဲကို
ငါ့ကိုယ်တိုင် တိုးဝင် ရင်ဆိုင်နေရပါပေါ့လား’
